

ΕΥΓΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

ΕΙΜΑΙ εύτυχης... "Έχω την πιο χαρακτηρισμένη κι' άμορφη γυναίκα του Παρισιού. Είμαι ό πιο καλοπαιτρεμένος άπ' όλους τους φίλους μου και τους γνωστούς μου...

Είμαι όμως και δυστυχής... "Η ψυχή της λατρευτής μου γυναίκουλας, ή άμορφη ψυχή της, έχει ένα ελάττωμα άπελειπτικό... "Ένα ελάττωμα, τό όποιο καταθέζει τήν τόσο έκλεκτή ύπαρέξ της, στό ταπεινό επίπεδο των άμορφώντων γυναικών της άγοράς;

Είνε ζηλότυπη ύπερβολικά, ή τόσο ξεχωριστή σ' όλα τ' άλλα σύζυγός μου!..

"Η άλήθεια είναι, ότι δέν είμαι τέλειος σύζυγος κι' εγώ... Κάτω συχνά άρκετές κατεργαριές... Μά δέν θά ήταν καλύτερο νά με διορθώση με τή λογική και τή γλυκύτητα, παρά νά με έξαγριώνη με τ' άνυποκόμα νεύρα της... και με τις άδέσποταξες σκηνές της βίαιης ζήλειας της;...

Τώρα τελευταία, έτυχε—νά, έτυχε—νά είμαι έρωτευμένος... δηλαδή νά συμπασθώ κάπως τήν ωραιότητα Μάρθα Μπράκ, τήν πασιγνώστη ύψιφων, "Αχ, τί τρυφερό γεράκι πούγει! Τό φίλημα προχτές κι' άναστήθηκα!... Κάι γιά μόνη άπόδειξη τής άγάπης μου αυτής, ή ώραία Μάρθα μου ζήτησε ένα μαγαζίνιό δαχτυλίδι: Τό είχε δή εκείνες τίς ήμέρες στή θιτρίνα ενός κοσμηματοπωλείου και τής «χτύπησε» ζωηρά στό μάτι!

"Άγοράσα τό δαχτυλίδι και πήγα στό σπίτι μου νορίς. Είχα άπόφασι νά φάω γρήγορα, νά θρω μιά όποιάδήποτε πρόφασι και νά πάω κατόπι στό θέατρο. Θάβρισκα εκεί στό καμαρίνι της τής Μάρθα, θά τής πρόσφερα τό δαχτυλίδι Ιπποτικά και θά γέριζα κατόπι φρόνιμος στό σπίτι μου: Θά περνούσα έτσι γαλήνια τή θραδύά μου, με τήν άγαπημένη "Ιουλία, τή θελκτική μου σύζυγο!

Δυστυχώς, ή τρικυμία με περίμενε στό σπίτι. Δέν πρόλαθα νά μπώ, κι' επάνω στό κεσαλόκαλο με περίμενε ή "Ιουλία έξαγριωμένη. Με κύτταξε θλοσυρά, ξεδίπλωσε ένα μπλε μυρωμένο γραχτίκι πού κρατούσε, μου τόδειξε κ' είπε:

—Τό έφρισε αυτό, παμφίλταξ;

Μ' έλουσε κρόος Ιδρώτας. "Ενοιωσα θλαιο καρδιοχτύπι και στό λαρούγγι μου στάθηκε μια λιγούρα.

—Βεβαίως τό ξέρω! κατόρθωσα τέλος νά τραυλίσω.

—"Α! "Όστε όμολογείς λοιπόν, άθλιε;

...Ξερόθηξα.

—"Ι πράγμα όμολογώ; ψιθύρισα με άπορία δήθεν. Τό γραμματάκι αυτό, τό ξέρω... Αυτό όμως δέν σημαίνει, ότι είναι και δικό μου!

"Η "Ιουλία μου έμπηξε τά γέλια "Ήσαν τρομερά, τά γέλια της έκείνα:

—Γιά ήλιθία με περνάς; ξεφώνισε.

—Σού λέω τήν άλήθεια, άγαπητή μου... Αυτό τό γραμματάκι είναι κάποιου φίλου μου... Μου τόδωσε άταπειούδμως νά τό διαβάσω κι' εγώ, κατά λάθος ύποτρα, τόβαλα στήν τσέπη μου!

—Πώς τόν λένε αυτόν τό φίλο σου;

—"Α, "Ιουλία!... Ζητάς άπό μένα, νά διαπραξώ τώσα μιά άδικαικία... Κι' ή άνατροφή μου; "Ό ναρκητή μου ό εύθός, μ' έμποδίζουν νά τήν διαπραξώ!

"Η "Ιουλία δέν έγαψε τό «γάπι». Με κύτταξε πιδ θλοσυρά τώρα και ξεφώνισε:

—"Αθλιε, έχεις έρωμένη!...

"Από σήμερα τελειώνουν όλα μεταξύ μας!... "Αν, ιαυά σου! Γιατί μ' έδωσες σ' έναν προδότη και ψεύτη;

"Η σκηνή ήταν σπαραχτική. Τά δάκρυα και τά ξεφωνητά της με τάρασαν. Τήν ήξερα Ικανή νά ποαγματοποιή τήν άπειλή της τώσα μάλιστα πού κρατούσε τή νεϊσοπιστή άπόδειξη τού έπιπολείου πασατροτηιάτός μου. Και φοβήθηκα... Τήν λάτρευσα ειλικρινά και θαθείά, τήν "Ιουλία μου!

—Λατρεία μου, τής είπα. "Ήσούχασε... Μήν κάνης έτσι!...

—"Όρκί σου, ότι είναι το φίλο σου κι' όχι δικό σου αυτό

τό σαχλοραθασάκι. —Μά, φιλιτάξ μου, τί λές;... Νά όρκιστώ γιά τόσο άστεία πράγματα;

"Άστεία πράγματα λές μιά άθλια συζυγική προδοσία;

Κι' άναλόθηκε σέ λυγμούς. "Έκανε μερικά δήματα, άκούμπησε τό άμορφο κεφάλι της στό παρράβου και τή

9ερμά της δάκρυα έβρεχαν τά μάγουλά της, τό στήθος της, τόν τάπητα τού δωματίου... Σωστή πλημμύρα!.. Κι' εγώ ήμουν ειλικρινά σπαραγμένός!

—Τέλος, γύρισε πάλι σέ μένα.

—Κύριε, είπε, τό πών τελείωσε μεταξύ μας... Δέν έχετε άπό σήμερα γυναικά!

Κι' έκλαιγε... Τό ώραίο της πρόσωπο γινόταν ώραϊότερο, καθώς τό στόλιζαν τά δάκρυά της, τά λαμπερά σάν μπριλλάντια.

"Η άδιαφορία σου μ' έχει δολοφονησί! Έξακολούθησε ή περισσότερούλα μου, με παρσπονιάρική φωνή. Δυό χρόνια είμαστε παντρεμένοι μόν...κι' όμως ξεχάσες, ότι σήμερα είναι ή έπέτειος των γάμων μας!... Πέρουσι σάν σήμερα, πού είμαστε στήν "Ελθετία, θυμήθηκε τήν έπέτειο... Και μου χάρισες ένα κολλιέ... Σήμερα όμως τήν ξεχάσες κιόλας τήν έπέτειο... "Ή άπιπίτιες σου κι' ή άμααλωσύνες σου κι' ή άδιαφορία σου άπέναντί μου, σ' έκαναν νά ξεχάσης τή σημερινή έπέτειό μου!...

Κι' έκρυψε με άπελεισία τό πρόσωπό της στίς παλάμες της...

Μά εγώ, εγώ ό άκαρδος, δέν έβλεπα τώρα τόν πόνο και τά δάκρυα τής λατρευτής μου κοούκλας...

Εγώ χοροπηδούσα τώρα, άπό άνέκφραστη χαοά... Κόντευα νά ξεφώνισω άπό άγαλλίασι: "Εθλεπα, ότι ή μοίρα έδινε στά γέρια μου ένα όπλο πανίχυρο γιά νά σωθώ... "Εθλεπα, ότι τό παρσπορτάτημά μου γινόταν τώσα γέφυρα τής σωτηρίας μου!

Κι' έσφιξα κρυφά και με λαχτήρα τό θελουδένιο κουτί στό όλοο θρισκόταν τό θαρότιμο μικροσθένιο δαχτυλίδι, τό προοριζόμενο γιά τήν άλλη, τήν ύψιφώνό μου.

"Επειτα, πλησίον τήν "Ιουλία μου και τής είπα με τρυφερότητα:

—Άγαπημένη μου γυναικούλα, άπατάσαι... Τά αισθήματα της λατρείας μου γιά σένα, έμειναν τά ίδια... Σ' άγαπώ, όπως σ' άγαπούσα πάντα κι' ίσως περισσότερο τώρα...

Με δέικωψε, χωρίς νά σηκώση τό κεφάλι της:

—"Αδικα έξακολουθείς τίς ψευτίες σου... Δέν υπάρχει τίποτα πειά μεταξύ μας... "Η άδιαφορία σου, ή λησμονία σου, είναι ή καλύτερη άπόδειξη ότι έπαφες νά μ' άγαπάς!

"Η άδιαφορία μου; τραύλισα δήθεν με άπορία. "Η λησμονία μου;

—Ναί, ή λησμονία σου!... Ξέχασες ότι είναι ή έπέτειος των γάμων μας σήμερα;... Κι' έπειτα έκείνο τό γράμμα... πού είναι το φίλο σου τάχα...

"Απλίστικα με τή μεγαλειότερη τρυφερότητα συζύγου πού λατρεύει άληθινά τή σύζυγό του—πως;... πως;...—κι' είπα χαίδευτικά:

"—"Ιουλία!... Με άδικείς, άγάπη μου!... Βιάξεσαι, έμεινε πάντα, στίς κρίσεις σου... Και δέν μουδωσες καν τόν καιρό, νά σε άγκαλιάσω τρυφερά, νά σε τσανταφυλοφιήσω, και νά σ' ευχηθώ γιά τή σημερινή έπέτειο των γάμων μας τών εύτυγισμένων...

Με δέικωψε έξαλλη:

—Νά μου ευγηθής γιά τήν έπέτειο;... Τώρα δηλαδή, πού σού τό θύμισα εγώ;...

—Απατάσαι, "Ιουλία μου! τής είπα με τσιπέ. Τό θυμήθηκα πιδ πριν εγώ, άπό σένα!

Με κύτταξε έκθαμβη

Κι' εγώ έβαλα με πόζα πού δέν περιγράφεται, τό γέριό μου στήν τσέπη. "Εθναλα τό θελουδένιο κουτί, τό άνοιξα κι' άπλώνοντάς τό στήν άμήχανη σύζυγό μου τής είπα:

—Δέφου φιλιτάξ μου "Ιουλία, σπό τό μαγαζίνιό δαχτυλίδι!... Είναι τό ταπεινό μου δώρο, γιά τήν εύτυγισμένη έπέτειο των γάμων μας!... Κι' όμολόγησε σιγνήρως, άγαπημένη μου μικρούλα, ότι και πολύ θιάντηκε στίς κρίσεις σου και πολύ θιάντηκε στίς κρίσεις σου με άδικησες έπίτιες!... "Αν, πόσο πικρόθηκα, Παναγίτα μου!... "Υ και έν!...

"Ενα ξεφωνητό άδικησάρας νά. ("Η συνέχεια εις τήν σελίδα 221)

—Τό φίλημα προχτές κι' άναστήθηκα...

